

IN DE MARGE

Minstens 200 jaar oud en springlevend

BRUSSEL | De onderneming moet minstens 200 jaar oud zijn. De familie van de stichter moet altijd de meerderheid van de aandelen hebben gehad. En ook de dagelijkse leiding van het bedrijf moet in handen zijn van een familielid. Alleen bedrijven die aan al deze voorwaarden voldoen, mogen lid worden van The Henokiens.

The Henokiens is een illustre gezelschap van oude familieondernemingen die eenmaal per jaar samenkomen. Dat gebeurt elk jaar onder het voorzitterschap van een ander bedrijf. Deze week kwamen The Henokiens bijeen in Brussel en was de organisatie in handen van het enige Belgische lid: D'Ieteren.

Op dit moment zijn een veertigtal bedrijven aangesloten. Onder meer de Italiaanse juwelier Torriani (opgericht in 1369), de Franse zijdeverwerker Jean Roze (sinds 1756), het Ierse linnenhuis William Clark & Sons (1736) en de Italiaanse wapenfabrikant Beretta (1526) maken er deel van uit. Het oudste lid is de Japanse keten van gastenhuizen Hoshi, die al sinds 718 reizigers onderdak biedt.

The Henokiens werd in 1981 in Parijs opgericht door onder anderen de toenmalige bestuurder van Ricard. Dat bedrijf is er zelf overigens niet meer bij sinds het werd opgeslokt door Pernod. De naam van de club komt van de bijbelse patriarch Henoch, de overgrootvader van Noach. Na zijn overlijden, op 365-jarige leeftijd, ging hij niet echt dood, maar zweefde hij ergens tussen hemel en aarde. En dat bleek een prima metafoor voor de leden van de vereniging. 'In eerste instantie was de club een goed vehikel om familiezaken te bespreken', zegt de huidige voorzitter Peter von Möller. 'De opvolging, het erfrecht, belastingen, dat soort zaken. Nu proberen we vooral het grote publiek te laten kennismaken met de specifieke taken en karakter van familiezaken.' Volgens Möller verschilt

het familiebedrijf nogal van de grote multinationals. 'Daar zijn het de analisten die de dienst uitmaken. Alles draait rond de aandeelhouder en de ceo die in een paar jaar tijd zijn contract moet proberen terug te verdienen. Een familiezaak denkt veel meer op de lange termijn. Geld is ook wel belangrijk, maar we hebben veel meer geduld om het te verdienen. Mensen werken over het algemeen ook liever voor een familiebedrijf. Dat is begrijpelijk, want de *decision makers* staan veel dichterbij hen en zijn veel meer te beïnvloeden.'

Ook voor de steden en regio's waar ze werken, zijn familiezaken een heil, meent Möller. 'Ze zullen maar zelden verhuizen, want ze wonen er zelf. Een groot bedrijf trekt meestal naar de streek waar bijvoorbeeld het belastingklimaat of de loonkosten het gunstigst zijn. En als het een jaar later ergens beter is, zijn ze weg. Een familiebedrijf is geen archaisch relikwie. Ze kunnen snel beslissen en hebben vaak een snelle organisatie. Zolang ze begrijpen dat ze voortdurend moeten innoveren, zitten ze goed. Als de bedrijfsleiding een "strategie" opstelt om zo veel mogelijk familieleden te betrekken en bij het bedrijf te houden, kunnen ze heel lang overleven.' (fpe)